

Druga strona postępowania: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności motywy 12, 21 i 23 preambuły do dyrektywy oraz art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8 dyrektywy, stoją na przeszkodzie wykładni dokonywanej przez sądy krajowe, zgodnie z którą w ramach sprzeciwu wobec egzekucji — stanowiącego, na podstawie prawa krajowego, powództwo szczególne, które może być wytoczone w ściśle określonych warunkach — po wszczęciu egzekucji w stosunku do strony wnoszącej sprzeciw, ze względu na niedopuszczalność podniesienia takiej okoliczności w ramach sprzeciwu, konsument nie może powołać się na stwierdzenie istnienia nieuczciwych warunków w umowie kredytu zawartej z przedsiębiorcą — która to umowa, zgodnie z prawem, stanowi tytuł wykonawczy i na podstawie której wobec konsumenta została wszczęta egzekucja — w odniesieniu do przepisów prawa krajowego przewidujących roszczenie na podstawie prawa powszechnego, niepodlegające przedawnieniu, w drodze którego konsument może w każdej chwili zażądać stwierdzenia istnienia nieuczciwych warunków oraz ich bezskuteczności, a orzeczenie w ramach takiego postępowania nie będzie wywoływać bezpośrednich skutków wobec postępowania egzekucyjnego, przy czym istnieje ryzyko, że egzekucja zostanie zakończona przed wydaniem orzeczenia w ramach postępowania prowadzonego zgodnie z prawem powszechnym?
- 2) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy te same przepisy dyrektywy stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ustanawiającemu 15-dniowy termin od doręczenia powiadomienia o pierwszych czynnościach egzekucyjnych (w drodze bezwzględnie obowiązującego przepisu porządku publicznego, którego nieprzestrzeganie skutkuje odrzuceniem powództwa jako wniesionego po terminie), w ciągu którego konsument wnoszący sprzeciw (dłużnik podlegający egzekucji) musi podnieść nieuczciwy charakter warunków umownych ujętych w umowie kredytu zawartej z przedsiębiorcą, biorąc pod uwagę, iż taki sam system istnieje w prawie krajowym również w odniesieniu do możliwości podniesienia podobnych zarzutów ocenianych jako zarzuty co do istoty sprawy, a ponadto zważywszy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru warunków umownych po stwierdzeniu okoliczności prawnych i faktycznych niezbędnych do tego celu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Szczecin —
Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polska) w dniu 31 stycznia 2019 r. — Profi Credit Polska S.A. przeciwko
QJ**

(Sprawa C-84/19)

(2019/C 164/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A.

Strona pozwana: QJ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyłącza stosowanie przepisów dyrektywy w zakresie badania uczciwości poszczególnych warunków dotyczących pozaodsetkowych kosztów kredytu w sytuacji gdy przepisy ustawowe obowiązujące w Państwie Członkowskim wprowadzają górny limit tych kosztów, stanowiąc, iż pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ustawie lub całkowitą kwotę kredytu?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że ponoszony i spłacany przez pożyczkobiorcę wraz z pożyczką, obok odsetek, pozaodsetkowy koszt związany z samym zawarciem umowy i udzieleniem pożyczki (w postaci opłaty, prowizji czy też o innym charakterze) jako warunek tej umowy, jeżeli wyrażony jest prostym i zrozumiałym językiem, nie podlega ocenie wyrażonej w tym przepisie w kontekście jego nieuczciwości?
- 3) Czy art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że warunki umowne wprowadzające różnego rodzaju koszty związane z udzieleniem pożyczki nie są „wyrażone prostym i zrozumiałym językiem”, jeżeli nie wyjaśniają w zamian za jakie konkretnie wzajemne usługi są pobierane i nie pozwalają konsumentowi na ustalenie różnic między nimi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich; Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 — 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2019 r. — Agencia Estatal de la Administración Tributaria/RK

(Sprawa C-85/19)

(2019/C 164/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Strona przeciwna: RK